

ÜZENET

a vártemplomi református egyházközség tagjainak

III. évfolyam 1. szám.

2015. február 22. Böjtfő vasárnap

„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig, ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy böjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, ami titokban történik, megjutalmaz téged.” (Mt 6,16–18)

A mi böjtölésünk

Általában a nagyböjti időszakban kérdeznék rá arra, hogy van-e nálunk, reformátusoknál a böjttel kapcsolatosan valamiféle kegyességi gyakorlat? Tudjuk, hogy vannak felekezetek, ahol pontos előírások vannak arra nézve, hogy a hívek mikor és hogyan böjtöljenek. Nálunk pedig sem az elmélete sem a gyakorlata nincs megszabva a böjtnek. Legtöbbször elintéződik azzal a mondattal, melyet Jézus mondott: Nem az a bűn, ami bemeleg, hanem az, ami kijön. Mi itt a helyes magatartás? Van böjt egyáltalán vagy nincs? Tudnunk kell azt, hogy Jézus szavaiból egyértelműen kiderül az, hogy igenis van böjt. Ezért beszél róla az Úr. A böjt mindenképpen egy bizonyos lemondás, akár önkéntesen vállalja valaki, akár kényszerűségből.

Az ember viszont hajlamos arra, hogy külsőleg is kimutassa fájdalmát, szenvedését. Ezért int bennünket Jézus arra, hogy a mi terhünket, keresztyűnként ne

helyezzük életünk kirakatába, hogy lássák azt az emberek, hogy megcsodálják, esetleg felfigyeljenek rá. Aki saját fájdalmának, kényszerű böjtjének állandó hangoztatásával mártírkoszorút tesz a fejére, azt igazán senki nem tartja mártírnak. Aki rátelepszik szomorú és fájdalmas hangulatával a családjára, barátaira, kollégáira, megjárja a nagy szenvedő szerepét, az elől menekülnek a családtagok, barátok, kollégák. Természetesen, ez nem azt jelenti, hogy a böjtölő, a szenvedő ember nem öntheti ki szívének fájdalmát valaki előtt. Sőt, az nagyon is szükséges, hiszen „egymás terhét hordozzátok” – mondja az Ige. Nagyon is jó, ha van valaki, akinek el tudjuk mondani minden gondunk-bajunk, ezzel egy kicsit meg is könnyebbülünk, de ezt ne az embereknek akard mindenképp előtt mutatni, hogy mennyit böjtölsz, hanem Atyádnak, aki titkon néz, és nyilván megfizet.

A böjtölés legnagyobb veszedelem a képmutatás. Ezért mondja Jézus, hogy ne úgy böjtöljünk, mint a képmutatók. A másik veszély az önsajnálát. Miért lennénk kedvesebb Isten előtt, ha pénteken nem eszünk húst? Ha nagypénteken nem eszünk egyáltalán? Mennyivel válunk jobb keresztyűnékké azzal, hogy sanyargatjuk testünket, de nyelvünk kétélű kardjával sebet ejtünk mások szívére. Az ilyen embernek ne a gyomra, hanem a nyelve, a szája böjtöljön. Istennek nem a lemondásod, önsajnálátod kell, hanem a szíved.

Értelme van annak a böjtnek, amelyben a megtartóztatásnak a lényege nem az, hogy ezért kedvesebb legyek Isten előtt – s ezért pontokat szerzek, melyek alapján jutalomban részesülök –, hanem hogy ezzel a lelki gyakorlattal is uralkodni tudjak a testiek felett, hogy nemesebb legyen a lelkem. Jó, hogyha az ember meg tudja zabolázni azt, ami uralkodni akar még lelke fölött is. Ami el akarja foglalni magának az Úrnak a helyét életünkben. Jó, ha fel tudjuk fogni, mi is akar eluralkodni felettünk? S ha tudjuk, akkor jó, ha önként e tekintetben böjtöt tartunk. Ámen.

Dezső András lelkipásztor

HÁZASSÁG HETE A VÁRTEPLOMBAN

Istennek hála, sikerült az idei évben megszervezni egyházközségünkben a házasság hetét február 8–15. között. Igyekeztünk olyan színvonalas programot összeállítani, mely minden korosztályt megszólít. Az idei év házasság hetének a mottója a *megtartó hűség* volt. Erre építettük fel a délutáni előadások témáit is, melyek megtartását a Pro Nobis Egyesület szakemberei önként felvállalták. Minden előadásról igyekeztem a gyülekezetünk honlapján egy-egy rövid összefoglalót írni.

Három alkalommal, hétfőn, kedden és csütörtökön Papp Adolf és Balázs Réka családterapeuta házaspár tartott előadást. Hétfői előadásukban a válás megelőzésére, a váláshoz vezető okokra, illetve a válás utáni élethelyzetekre tértek ki, melyből nemcsak az elváltaknak, hanem a házasságban élőknek is volt, mit tanulnia. Nemcsak az ember fejlődik, hanem a házasság is. Ha a krízishelyzeteket a házastársak közösen vészelik át, akkor fejlődhet a házasság, és nem ér véget a válással. Kedden a házasságunk ápolásáról volt szó. Számos olyan gyakorlati tanácsot hallhattunk, melyeknek igazából csak akkor van értelme, ha gyakorlatba ültetjük. Merjünk többet beszélgetni egymással nemcsak a nehézségekről, hanem az örömeinkről, elvárásainkról is. Ne felejtjük el naponta szívből gyakorolni egymás felé ezt az egy szót, hogy „köszönöm”. Ebbe a nagy rohanásban tudjunk időt szakítani, mely csak a „mi időnk” legyen. Csütörtökön a családok lelki örökségeiről hallhattunk. Minden család hordoz mintákat, melyek kihatnak életünkre, párkapcsolatunkra. A „hetedízigen” nemcsak a mesékben fordul elő, hanem a családi mintákra is érvényes. Ezért nekem nem az a dolgom, hogy jóvátegyem elődeim elrontott cselekedeteit, hanem az, hogy eljussak arra a felismerésre, hogy én másképp fogom tenni. És ez ne csak felismerés legyen, hanem kemény munkával merjem elkezdni a változtatást.

Szurdán Kernászt Adél és Nagy Enikő mentálhigiénés szakemberek a gyászról és özvegyeségről tartottak előadást. Nem szeretünk erről beszélni, de tudjuk, hogy elindulva a hűség útján a házasságban, jóban-rosszban együtt vagyunk, és közben, ahogyan öregszünk, érezzük azt, hogy valamelyikünknek hamarabb el kell „költöznie”. Bekövetkezik a halál, és egyszerre minden a feje tetejére áll. Most már egyedül kell tovább menni, egyszerre megküzdeni a gyász fájdalmával és az özvegyességgel járó mindenféle kihívással. Az egyik ember tehetetlennek, benuznak érzi magát, míg a másik indulatossá, agresszívvé válik.

Az előadás végén sor került csoportbeszélgetésre is, amikor lehetőség adódott a résztvevőknek arra, hogy elmondják véleményüket, a hétköznapiakban milyen nehézségeket élhetnek át az özvegyek, illetve milyen erőforrások lehetnek az életükben arra nézve, hogy enyhítsék a magány, a gyász fájdalmát. Kiderült, hogy fontos, ha vannak családtagok, ha vannak unokák, hogy segíteni tudjunk a nevelésükben. Az idős kort megélt emberek hatalmas élettudással is rendelkeznek, melyet jó, ha megosztanak családtagjaikkal, unokáikkal. Erőforrás lehet ilyenkor egy közösség is, ahová eljárnak, ahol kikapcsolódnak. Fontos, hogy még jobban megerősítsék az Istenbe vetett hitüket, hisz ez szintén egy kiapadhatatlan erőforrást jelent sok ember számára.

Pénteken a fiataloknak Lázár Andrea családterapeuta és Fazakas Enikő pszichodramatista tartott előadást a párválasztásról. Ötletes játékokkal vezették rá a fiatalokat arra a felismerésre, hogy mi alapján döntenek akkor, amikor párt választanak maguknak. A kiscsoportokban történő beszélgetésekből kiderült, a párválasztás elengedhetetlen feltétele az, hogy tisztában legyenek önmaguk elvárásaival, képességeivel.

Szombaton a két confirmáló csoportunkkal is a házasságról, családról és a hűségről volt szó a „rendkívüli” kátéórákon. Mint kiderült, igenis van véleményük arról, hogy milyen az ideális házasság, melyek azok a veszélyek, amelyek leselkednek a házastársak, a család életére. Vallásórán pedig a tékozló fiú bibliai története alapján arról beszélgettünk, hogy Isten hűsége hasonló a példázatbeli édesapa hűségéhez, aki nem akar lemondani rólunk, hanem várja, hogy visszatérjünk hozzá.

Vasárnap délelőtt hálaadó istentiszteletre került sor, amelyre meghívtuk a 25. és 50. házassági évfordulójukat ünneplőket is. A 46. zsoltár 11. versének az első fele volt a prédikáció alapigéje: „*Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!*”. Istennek gondja van arra, hogy rendeljen életünkben időpontokat, hogy elcsendesedve rájövjünk arra, Ő az életünk Ura. Kilenc pár életében az istentisztelet csendessége különös tekintettel bírt, amikor 25 és 50 évnyi házasságukra tekintettek vissza.

Őket ünnepelve mi is erősödhetünk. Isten ebben a csendben minden igehallgatónak azt üzenete, hogy igenis fontos Istennek a család. Igenis le lehet élni egymás mellett több évtizedet is. De ehhez állandó jelleggel kérnünk kell az Ő erejét. Csak úgy tudjuk elviselni egymást a szeretetben, ha megtanulunk naponta hálát adni Istennek azért, hogy segítő társat,

gondviselőt rendelt mellénk feleségünk, házastársunk személyében, ha tudunk örülni egymás sikereinek, ha nem csak a másikon akarunk változtatni, hanem mindenekelőtt mi változunk meg a jó irányba.

Felemelő érzés volt látni azt, amikor ismét megfogják egymás jobb kezét és megerősítik az ezelőtt 25 és 50 éve tett házastársi fogadalmukat. Végül egy-egy szál szegfűvel és az emléklapok átnyújtásával köszöntük meg azt, hogy eljöttek, és kívántuk Isten áldását további házasságukra.

Vasárnap a délutáni ifjúsági istentisztelettel zártuk a házasság hetét, amikor a Szentírás tanításán keresztül próbáltuk megkeresni a választ arra a kérdésre, hogy *Összeköltözöm vagy megházasodom?* Istentől rendelt emberi kiváltságunkat fokozzuk le azzal, ha odaadjuk magunkat használati időre. Ha engedjük, hogy csak úgy kipróbáljanak, mint egy háztartási gépet. Inkább a jegyesség időszakát kell kihasználni arra, hogy egymást jobban megismerjük, anélkül, hogy „összebútoroznánk”.

Kedves lelkésztestvérem!

Telefonhívásodra válaszolva itt küldök két szemelvényt feleségem 1994-ben megjelent könyvéből (Czirmayné Kocsis Róza: „Az Úrnak szolgálói”). Egy pár gondolatot fűzök édesapám szolgálatához: 1945–52-ig szolgált a Vártemplomban. Előbb mint kinevezett, később mint törvényesen megválasztott lekipásztor. A háború utáni évek nyomasztó súlya alatt – az apák és fiak a csatatereken vagy hadifogságban, mikről beszélni sem volt még szabad, mert háborús bűnösökként kezelték őket, az itthon maradottak elárvult lelkülettel – nagy szegénységgel küzdöttek. Nem csoda, hogy a templom zsúfolásig megtelt vasárnaponként. Az esperesi vizitáció túlzásnak vélte a kimutatást, ezért az első padba beültek, hogy tájékozódjanak a kimutatás pontosságáról. Az Ige vigasztalására szomjazók töltötték meg a templomot. Ez az akkori rendszer előtt nem volt kedves.

Ha jól emlékszem, 1949-ben tiltották be a március 15-i ünneplést, melyről reflektál a fentebb idézett könyv. Én akkor kisdíák voltam még, és izgalommal hallottuk a munkások követelését: „A diákokat!” És mikor az igazgatóság kiengedett az osztályokból, négyes sorba fejlődöttünk, és tele torokkal harsogtuk: „Kossuth Lajos azt üzenete...” Felejthetetlen emlék.

Nagyon örvendek, hogy az Üzenet gyülekezeti lapot újraindítottátok. Kívánok ehhez áldást Istentől, az olvasóknak lelki meggazdagodást. Szeretettel köszöntelek az Úrban,

Fiakban büntetett a hatalom

A három fiú lógó orral ténfergett a kisváros utcáján. Ritkán szóltak egymáshoz, csak a lábuk alá került köveket rugdosták. Körülöttük a kora őszi szél játszott a hulló levelekkel. Az iskolával szembeni, nagy parkban már rozsdá lepte meg a bokrokat, s mint egy-egy nagy vérző seb, pirosodtak mindenfelé. Ők azonban észre sem vették. Csak nézték a földet,

és sóhajtoztak. Néha megálltak. Olyankor egymásba kapaszkodott a tekintetük, s kimondatlanul is azt kérdezték egymástól, hogy most már mi lesz velünk. Igyekeztek átgondolni a történeteket, de semmit sem értettek. Hiszen olyan váratlanul és gyorsan zajlott minden. Alig egy órája még a nagy múltú iskola falai között ültek irodalomórán, most meg kicsapott diákként az utcán ácsorognak.

Az egész úgy kezdődött, hogy kicsengetéskor értük jött a pedellus. Diák urak, mondta tréfásan, hívhatja magukat az igazgató úr. Ők rögtön szaladtak. Kettesével szedték a lépcsőket. Szívük mélyén ugyanis valami dicséretre számítottak. Mindhárman jól tanultak. Mindig az osztályelső közé tartoztak, és a magatartásukkal sem volt sosem baj. Ráadásul az elmúlt napokban igazán sokat dolgoztak az iskolai tornaterem rendbetételén. A háború óta romosan, elhagyatottan, mindenféle lommal telehordott csarnokot néhány társukkal együtt használhatóvá varázsolták.

Kipirult arccal léptek be az igazgatói szobába. Tisztelettudóan jelentkeztek, s várták az elismerést. Az igazgató úr gondterhelt arccal állt fel az íróasztal mögül. Kicsit előrelépett, szeméit végighordozta rajtuk, majd nagyon csöndesen megszólalt: „Fiaim, csomagoljatok össze, menjete haza. És holnap, holnapután már ne jöjjetek ebbe az iskolába. A mai nappal ugyanis megszüntetek diákjai lenni ennek az intézménynek. Most ne kérdezzetek semmit. Majd a szüleitekkel mindent megbeszélék.” Aztán, mint akinek hideg borzalom kúszik a mellkasába, nagy levegőt véve, kezét fogott a három gimnazistával.

Hogyan jutottak ki a fiúk az igazgatói irodából, nem is tudták. Körülöttük keringtek a falak, s vitustáncot jártak a lépcsők. Mindazonáltal egyszer csak az utcán találták magukat. Mögöttük becsukódott a veretes díszítésű nagykapu, s érettségi vizsga előtt másfél esztendővel kicsúszott lábuk alól a talaj. A következő napokban aztán fény derült a történésekre. A három fiúnak azért kellett távozni a gimnáziumból, mert a hatalom „osztályidegennek” minősítette őket. Valamennyien lelkészcsaládból származtak. Gézuka, teljes nevén Szakáts Géza, Étfalva-Zoltán nevű székely falu református lelkészének volt az egyetlen fia. Édesapjának, id. Szakáts Gézának korábban többször meggyűlt a hatóságokkal a baja. Megjárta már a Tirgu-Jiu-i internálótábor, s a közelmúltban csak az isteni gondviselés mentette meg családjával együtt a Bărganba való kényszerlakhelyre telepítéstől. Árpai, azaz Czirmay Árpád, a sepsiszentgyörgyi vártemplom lelképásztorának kisebbik fia. Édesapját éppen azokban a hetekben riogatta a Securitate a Duna-csatornával, s kényszerítette arra, hogy elhagyva a sepsiszentgyörgyi gyülekezetet, egy távoli, Isten háta mögötti faluban folytassa szolgálatait. Levi, azaz Fábíán Levente pedig Fábíán Adorján lelképásztor fia volt. Az ő édesapja is megtapasztalta már a hatalom sakkjátszmáit. A sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégiumból kicsapott fiúk aztán Brassóban – akkoriban Sztálinvárosnak hívták – a Magyar Vegyes Líceumban találtak menedéket. Az 1951–52-es tanévben ott tettek érettségi vizsgát. Igaz, az UTM (afféle Kommunista Ifjúsági Szervezet) ott is zaklatta őket. Kizárattattak az internátusból, sőt az érettségizők tablójára sem engedélyezték föltenni a fényképüket. Egyik osztálytársuk, a szász származású Wotsch Bea jó szándékú szülei azonban segítségükre siettek. Náluk kaptak szállást, s asztaluknál egy-egy tányér leves is jutott az ártatlanul meghurcolt diákoknak. A fiúk azonban határt szabtak gyötrelmeiknek. Csüggedés helyett a küzdelmet választották, és érettségi után a kolozsvári Református Teológián szereztek diplomát. Majd apáik nyomdokaiba lépve ötven éven át szolgálták gyülekezeti lelkészként Isten és az erdélyi magyarság ügyét. Hármójuk közül már csak ketten élnek, de mint kicsapott diákokat a mindenható Istenen kívül ez ideig még senki nem rehabilitálta.

SZÍVETEKET SZAGGASSÁTOK MEG...

(gondolatok Jóel 2,12–13.15 alapján)

A húsvét előtti negyven napot böjti időként tartja számon az egyházi időszámítás. Isten ebben a böjtben is maga felé akarja téríteni szívünket. „*Térjete meg hozzám teljes szívvel...*” – írja a próféta. „*Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben*” – imádkozik Dávid (1Kron 29,17). Istenhez csak teljes szívvel lehet térni. Mert „*az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van*” (ISám 16,7). Nem értelmünkkel, se nem érzelmünkkel vagy akarattal hiszünk, hanem sokkal inkább a szívünkkel (Róm 10,10). „*Olyan szívet adok nekik, amellyel megismernek engem... ők népemmé lesznek... mert teljes szívükkel megtérnek hozzám*” (Jer 24,7). Ezt a készséget várja Isten tőlünk is ebben a böjti időszakban. Ha Krisztus valóban életünk legdrágább kincse, akkor szívünk és értelmünk is nála van.

Az Istenhez térés egyik (külső) kifejezési formája a böjt. Ahol igaz szívből fakad, ott áldás. Ezért gyakran olvashatjuk, hogy Isten nem hajtotta végre fenyegető ítéletét, ha a nép az igazi bűnbánat jeleként böjtölt.

„*Térjete meg hozzám... böjtölve...*” Dávid így vall magáról: „*... böjttel gyötörtem magamat, újra meg újra imádkoztam*” (Zsolt 35,13) „*Sírtam és böjttel gyötörtem magamat...*” (Zsolt 69,11). Dániel pedig azt mondja: „*Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve...*” (Dán 9,3). Rajtuk kívül még sokan mások keresték sírással és böjtöléssel nagy nyomorúságukban a maguk és a népük bűnei miatt Isten arcát. Anna próféta asszony böjtölés és imádság közepette szolgált Isten templomában éjjel és nappal (Lk 2,17). Pál apostol és munkatársai szintén böjtöltek (Csel 14,23), sőt maga az Úr Jézus is negyven nap és negyven éjjel böjtölt a pusztában (Mt 4,2).

Az Úr jelenléte legtöbbször fényt és örömet, távolléte viszont éjszakát és gyászt jelent. Így értékelhetjük Jézus Krisztus szavait: „*Avagy böjtölhet-e a vőlegény násznépe, amíg velük van a vőlegény? Amíg a vőlegény velük van, nem böjtölhetnek. De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény és akkor böjtölni fognak azokon a napokon*” (Mk 2,19–20).

Mint minden jelképes cselekedetből, úgy a böjtölésből is vallásos szokást és látványosságot csinált az ember. Ezért mondta az Úr Jézus: „*Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéseitek, mint a képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek böjtölésüket...*” (Mt 6,16). A vámszedő megigazulva ment el a templomból, szemben a böjtölő, tizedet megadó, de alázatot nem ismerő farizeussal.

Az Úr szembeállítja a hazug képmutató böjtölést, amely csupán jutalomra váró teljesítmény, azzal a böjtöléssel, amelyben kedvét találja. Ez az Istennek tetsző böjtölés azonban semmiképpen sem a lélek önsanyargatása, nem is a szélben lógó nádszálhoz hasonló fejlődés, még kevésbé zsákba és hamuba öltözés, hanem inkább valami egészen pozitív dolog. Hogyan történik ez? Megnyitni a gonoszság bilincseit. Kioldani az iga köteleit. Szabadon bocsátani az elnyomottat. Összetörni minden jármot. Megszegni a kenyeret az éhezőknek. Befogadni a szegény bujdosót. Felöltöztetni a mezítelent. Nem elzárkózni a testvér (embertárs) elől. Ha ezeket egymás után megnézzük, megértjük, miért mondja a próféta: Szíveteket szaggassátok meg, ne ruhátokat... És ha Isten tőlünk, szegény, tehetetlen földi gyermekeitől ilyen nemes szívű cselekedeteket követel meg, mennyivel inkább betölti és véghezviszi az ő akaratát az egész teremtett világban.

Aki az Atya szívébe csak egyszer is beláthatott, és Szentlelkének csak egy lehetőségét is megérezhette, az tudja, hogy a mi nagy és szabadító Istenünk valamennyi teremtményének legtitkosabb vágyát is minden emberi mérték fölött teljesíti és betölti.

A szívek megszaggatását meg kell előznie a sírásnak és a gyásznak. Ez is a böjt gyakorlásának egyik kegyes formája. „*Sírasd meg, sírasd meg bűneidet, oh, ember! A Krisztus sírjához úgy járulj ma könnyeiddel: „Gyászruhát öltözve.”* (Ének. 115). A síráshoz nem kell tolmács! Nem a sérülés okozta fájdalom, sem a gyász miatti veszteség, hanem afölötti sírás ez. A régi időkben Keleten a gyászolók könnyeiket néha tömlőkbe gyűjtötték vissza, és szeretteik sírjára helyezték. (Azóta könnyeznek a sírhalmokon nyíló virágok.)

„*Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz*” (v 15). Isten bennünket is hív és vár a szent ünnepen a Sionra!

5. „Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban!” (Jób 29,2) elmélkedések időseknek

Kicsi gyermekkoromból van egy nagyon halvány emlékem. Egy külvárosi bérház földszintjén laktunk. Az utcai rész mellé ragasztott udvari, féltetős épületben lakott egy idős házaspár, és valamelyikük anyja. A mama szinte egész nap – ha az idő engedte – kint ült az eresz alatt. Szemét lecsukva, botját hüvelyk- és mutatóujja közé fogva pörgette. Egyszer megkérdeztem: - Mit tetszik csinálni, Franciska néni? – Olyan kicsinek látom magamat, mint te vagy most – felelte békés, gyermeki mosollyal.

Az már velem is megtörtént, hogy álmomban újra ifjúnak láttam magam, és még egyszer, immár tudatosabban éltem át, a képzelet szárnyain lebegve, az elmúltakat.

Való igaz, hogy az öregedő ember gyakran idézi föl az ifjúkori eseményeit. Vannak szép emlékek, melyek megfényesítik a jelent is. Vannak emlékek, melyeket megszépített az elmúlt idő. Lehetnek múltbeli sikerek, amik segítenek elhordozni a mostani kudarcokat. A régi álmok jövőt varázsolnak az egyre kilátástalanabbnak látszó jelen elé. Aki megcsúnyult, s erőtlenné, az újra szépnek és erősnek látja magát.

Veszélyessé csak akkor válik, ha nem tudunk kilépni többé ebből az álomvilágból. Hasonló a gyógyszerhez: ha jól használom, segít, ha túlzásba viszem: megmérgezheti az életemet.

„Gondolkozom a régi napokon, a hajdani esztendőkön” – olvassuk Ászáf zoltárában (77,6). De ezt ő úgy teszi, ahogy folytatja: „Emlékszem az Úr tetteire, visszagondolok hajdani csodáira” (12.v.). Ha csak magamat állítom emlékezésem középpontjába, úgy megtörténhet, hogy egyre mélyebb lesz a szakadék, egyre áthidalhatatlanabb a távolság a tegnapi és a ma között. Környezetem nem élte, vagy nem úgy élte át, ahogy én. S minél többet beszélek a felidézett múltból, annál unalmasabbá válok, ők pedig egyre türelmetlenebbül utasítják el maguktól az én világomat. Az én múltamban más osztozni nem tud igazán.

De míg Isten tetteire emlékszem, és én is azt mondom: „Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni” (Zsolt 40,6), akkor olyan új ének adatik így számba, a mi Istenünk dicsérete, amit mások hallva, maguk is bízni kezdenek Istenben.

Istenem, köszönöm mindazt, amit értem és velem tettél. Köszönöm Neked ifjabb korom minden szép emlékét, sikereit, hogy boldog is lehettem. Köszönöm azokat is, akiket mellém adtál, a szűkebb családi kört, de a barátokat, ismerősöket s a munkatársaimat is. Köszönöm, hogy Téged megismerhettem. Köszönöm türelmes, megbocsátó és elhordozó szeretetedet. Bizony sok keserűséget és csalódást okoztam Neked is, az embereknek is. Nem voltam sem olyan jó, sem olyan tévedhetetlen, amilyennek hittem magam. Gyakran látom szebbnek a múltat, mint amilyen valójában volt. Talán éppen ezért nem veszem észre azt a jót és szépet, ami most vesz körül. Gyakran vagyok elégedetlen és türelmetlen. Ebben is távollátóvá lettem, mint az öregek gyakran. Adj nekem lelki szemüveget, hogy közelre is jobban lássak. Ámen.

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

Átszállt életünkön újra egy esztendő,
Amely hogy voltával vissza soha nem jön,
Tiéd a dicsőség, miénk a hála,
Az, hogy kegyelmedből itt lehetünk máma.

Urunk, megköszönjük elmúlt esztendőnket,
Annak minden napját, benne életünket.
Add, hogy reménységgel tekintsünk előre,
Az előttünk álló újabb esztendőre.

Áldd meg ez esztendőt bőszéggel, jó Atyánk,
Minden napjainkat irántad hűséggel.
Igaz ösvényeden engedd, hogy járhasunk,
Szívből jövő hittel néked szolgálhasunk.

Szent háza ajtaja mindig nyitva álljon,
Téged keresőket mindig idevárjon.
Igdé üzenete tápláljon bennünket,
Szentleked töltsd be egész életünket.

Áldd meg híveidet, áldd meg egyházunkat,
Áldd meg otthonaink, benne családinkat.
Áldd meg a mindennapi kenyerünket,
Áldó kezed óvja az egészségünket.

Oltalmazd, Urunk, a reád szorulókat,
Özvegyeket és az árván maradottakat.
Gyógyító kezeid tartsd a betegeken,
Erőd támogassa az elesetteket.

Oltalmazd, Urunk, a háborgó világot,
Embereket sújtó nagy nyomorúságok
Szent felséged előtt megoldást nyerjenek,
És a nemzetségek békében éljenek.

Oltalmazd meg, Urunk, mi szeretteinket,
Felebarátinkat, hittestvéreinket.
Egymás felé nyújtsuk békés kezeinket,
Szeretettel töltsd meg mindig szíveinket.

Zajló életünkben, ha megpróbáltatunk,
Keresztjeink alatt, mikor roskadozunk,
Súlyát elviselni te adjál türelmet,
Nehéz napjainkban te adj segédelmet.

írta Ruzsa Dénes

írta Tegez Lajos

Nagytiszteletű Esperes úr! Tisztelt Lelkipásztorok!

Ezennel nyomatékosan felkérjük az Erdélyi Református Egyházkerület nagytiszteletű espereseit, lelkipásztorait, presbitereit és az iskolai vallásoktatásban tevékenykedő pedagógusokat, hogy az alábbi információkat a rendelkezésre álló leghatékonyabb formában juttassák el az iskolai vallásoktatásban részesülő református gyermekek szüleihez!

2015. január 23-án Románia Hivatalos Közlönye 59. számának I. részében megjelent Románia Alkotmánybíróságának 669/12.11.2014-es számú határozata, amely alkotmány-ellenesnek minősíti a tanügyi törvény 18. par. (2.) bekezdését. A határozat szerint alkotmányellenes a vallásórák szervezésével kapcsolatosan az eljárás, mely szerint a vallásórát nem igénylő nagykorú tanuló, vagy a kiskorú tanuló törvényes képviselője írásban kérheti (kell kérje) felmentését az iskolai vallásórán való részvétel kötelezettsége alól.

Ugyanakkor az Alkotmánybíróság a fent említett döntésében visszautasítja a tanügyi törvény 18. par. (1.) bekezdésével kapcsolatban megfogalmazott alkotmányellenesség megállapítására vonatkozó indítványt, az iskolai törzsanyag részeként megtartva ezzel a vallás tantárgyat. A Tanügyminisztérium a 29703/16.02.2015-ös szám alatt kiadott körlevélben utasította a megyei tanfelügyelőségeket, hogy folyó év március 6-ig minden iskolában az a nagykorú tanuló, vagy a kiskorú tanuló törvényes képviselője, aki igényli a saját felekezete szerinti vallásoktatás megszervezését, egy típusnyomtatvány kitöltésével és az iskola igazgatóságára való benyújtásával kérvényezze azt.

Jelen körlevelünkhöz csatoljuk a megyei tanfelügyelőségek számára elküldött minisztériumi iratot, melyben megtalálható az említett típusnyomtatvány is.

Arra kérjük esperes, lelkipásztor, presbiter és vallástanár testvéreinket, hogy mind a vasárnapi istentiszteletek rendjén, mind az iskolai vallásórákon és a sorra kerülő szülői értekezleteken hívják fel református híveink figyelmét az iskolai vallásoktatás kérvényezésének, ezzel az iskolai vallásoktatás folytatólagos megszervezésének fontosságára.

A fentiek népszerűsítése kapcsán tisztelettel kérjük ajánlják híveink szíves figyelmébe az alábbiakat:

1. A vallás tantárgy továbbra is az állami oktatási törzsanyag része, a megelőzőkhöz képest azzal a különbséggel, hogy iskolai megszervezését minden tanuló számára külön névre szóló kéréssel kell kérvényezni.
2. Amennyiben a nagykorú tanuló, vagy a kiskorú tanuló törvényes képviselője írásban nem kérelmezi a vallásórákon való részvételt legkésőbb 2015. március 6-ig (javasoljuk a kérvényezést február 28-ig megtenni), a tanuló a 2014-2015-ös tanév második félévében lezáratlan marad a vallás tantárgyból.
3. A jelenlegi törvényes feltételek mellett a vallásórákon való részvétel kérvényezésének elmaradása nem jelenti azt, hogy a tanuló más opcionális tantárgyat választhat. A vallásórák ideje alatt a vallásóráról kimaradók számára az iskola biztosít felügyeletet.
4. Anyaszentegyházunk hitvallásainkból fakadóan felelősséget vállal a gyermekek hitbeli nevelésével kapcsolatban. A keresztelés alkalmával szülők, keresztszülők és az egész gyülekezet fogadalmat tesz arra, hogy mindent megtesz a „gyülekezet minden gyermekének hitbeli nevelése érdekében”.
5. Anyaszentegyházunk törekszik az iskolai vallásórák megtartása céljából szakképzett, jól felkészült vallásoktatókat szolgálatba állítani, akik a vallásórák keretében az alapvető vallási ismeretek átadása mellett a tanulók lelki, hitbeli fejlődését is munkálják.

Életükre és szolgálatukra Isten gazdag áldását kérjük. Testvéri szeretettel:

Kolozsvár, 2015. február 19.

Kató Béla
püspök

Gáll Sándor
tanügyi előadó-tanácsos

Családi hírek

2014. december 25-től a következőkről számolhatunk be:

Megkereszteltük Fülöp László és Gál Enikő Erika lányát **Boglárka** névre, Szilágyi József és Sonka Izabella lányát **Henrietta** névre, Balázsi Hunor és Matei Éva fiát **Ádám** névre. *Imádkozzunk érettük!*

Isten áldását kértük Antal Norbert és Jakab-Benke Hajnalka **házasságára**. *Imádkozzunk érettük!*

A házasság hete alkalmából 2015. február 15-én hálaadó istentiszteletet tartottunk, melyen 25. és 50. házassági évfordulójukat ünneplőket köszöntöttünk, akik gyülekezetünkben adtak hálát Istennek azért, hogy ennyi éven át megtartotta őket egymás mellett.

- **25. házassági évfordulójukat ünnepelték:** Cseh Gyula és Portik Katalin, Czirmai István és Már Elvira, Incze Sándor és Szabó Katalin, Kovács Attila és Dénes Emese, Tóth János és Miksa Zsuzsánna.
- **50. házassági évfordulójukat ünnepelték:** Gyárfás Árpád és Tódor Sarolta, Nagy Árpád és Vánca Anna, Pásztor Mihály és Győri Klára, Simon János és Keresztes Rozália.

Imádkozzunk érettük!

Eltemettük Kovács Sándor, Tóth Józsefné szül. Szabó Ilona, özv. Zsigmond Csabáné szül. Recsenyédi Ibolya, Szász András, Görgényi Józsefné szül. Kovács Berta, Vass Istvánné szül. Ráduly Mária, Semmel Károly, özv. Gál Andrásné szül. Mezei Edit, özv. Ilyés Andrásné szül. Csiszér Irén, Kászoni János, Nagy Gyuláné szül. Csulak Lujza, özv. Kovács Jánosné szül. Vargyasi Erzsébet, Tompa Zoltán, Benedek Károly, Oláh-Badi Jenő, Nagy Károly, ifj. Dóczy Lajos **testvéreinket**. *Imádkozzunk a gyászoló családokért!*

HIRDETÉSEK:

- Böjtfő vasárnapján, a délutáni istentisztelet után SZERETETVENDÉGSÉG lesz a vártemplomi imateremben;
- március 1-én a délelőtti istentisztelet után megbeszélés lesz a másodéves konfirmálók szüleivel.
- március 22-én, a délelőtti istentisztelet után, a konfirmálók elültetik az emlékfájukat;
- március 29-én, virágvasárnap lesz a KONFIRMÁLÁS. Addig igyekszünk lelátogatni az idei évben is a konfirmálóink családrait.

Elérhetőségünk: www.sepsivartemplom.ro

Dezső András: 0723588395

Bucsi Zsolt Tamás: 0742413269

Lelkészi Hivatal: 0267351254

Az Üzenetet kiadja a Sepsiszentgyörgy I. Vártemplomi Református Egyházközség

Szerkesztette: Bucsi Zsolt Tamás beosztott lelképásztor

Korrektúra: Babos Erika